

1855—56 og de tidligere og sildigere Finantslove postere alle paa samme Maade. Der er i Betænkningen henviist til § 10 af Finantsloven, hvor der saaledes er taget Afdrag paa Forskud til Indtægt. Naar der erindres de meget betydelige Summer fra $\frac{1}{2}$ til 1 Million, som ere tagne til Indtægt som Afdrag paa Activerne — jeg taler ikke om Renter af Activerne, men Afdrag paa Activerne — saa forekommer det mig indlysende, at hidtil har den lovgivende Magt ikke anseet denne Postering for at være saa u hensigtsmæssig, at deri skulde gjøres nogen Forandring, og altsaa maa Ministeriet være berettiget til i Regnskabet at postere paa samme Maade. Udvalget mener derfor, at den Indstilling, som er gjort af Statsrevisionen under Nummer 32, ikke bør tages til Følge, idet der udtrykkes en Dabel over Posteringen, som Udvalget ikke kan anerkende for rigtig, idet Rigsdagen ikke kan misbillige selve Posteringen i Finantsloven. Hvad angaaer Nummer 24, der omtaler en Skrive- eller Trykfeil, er allerede det For- nødne erindret af den meget ærede Formand.

Andræ: Der er en Sætning, som jeg ved tidligere Leilighed har fremdraget, men som jeg dog troer, at der er fuld Leilighed til atter at minde om. Jeg har idetmindste fundet en saadan Leilighed igjær idag, og jeg vil ikke lade den gaae forbi, men idet jeg nu fremhæver den, vil jeg forhaabentlig fremtidig kunne undlade at komme tilbage derpaa. Det blev nemlig af den ærede Ordfører ved et enkelt Punkt, hvorom han udtalte sig, bemærket, at forsaavidt der ikke var gjort nogen Indstilling, og der altsaa ikke vilde fremkomme nogen Afstemning om det Punkt, Bemærkningerne angik, vilde Ministeriet dog kunne see Forsamlingens Anskuelse af Sagen, idet den maatte formodes at slutte sig til den Udvikling, der var givet fra Ordføreren's Side, forsaavidt ikke bestemte Indsigelser der-

imod maatte fremkomme. Det er dette, som jeg maa formene, er aldeles uberettiget at udtale. Jeg troer, og har som sagt tidligere havt Leilighed til at anføre det, men gjentager det her, at der er ingen Sætning, der er mere uimodsigelig sand end den, at en lovgivende Forsamlings Villie fremtræder kun gjennem en Votering, og at det ingenlunde kan paabyrdes ethvert Medlem i en lovgivende Forsamling, hvis Anskuelser afvige fra dem, der komme til Orde enten gjennem den Enes eller gjennem den Andens, at staae frem og modsig disse Anskuelser. Det vilde være at paabyrde Medlemmerne et Arbejde, som i Sandhed vilde blive meget for besværligt. Man maa indskrænke sig til, om man af andre Grunde finder, at der er tilstrækkelig Anledning til en saadan Modsigelse, og man troer, at den iøvrigt kan nytte, da at træde op imod, hvad der er udtalt; men iøvrigt kan man kun henholde sig til, hvad der er blevet den virkelig udtalte Villie igjennem en Votering, og Andet end dette er man ikke berettiget til at fordre betragtet som Forsamlingens Beslutning. Jeg skal i Henhold dertil ogsaa ved mangfoldige Punkter forholde mig fuldstændig taus, idet jeg altsaa dog paa ingen Maade derved vil antyde, at jeg desær enten de Anskuelser, der udtales af den ærede Ordfører, eller dem, der yttes af andre Medlemmer eller dem, der ere komne til Orde i Betænkningen; men jeg anseer ikke Sagen for at være af den Betydning, og anseer heller ikke dens Forhandling i dette Dieblit for at være af en saa paatrængende Natur, og maaskee heller ikke, hvad jeg vilde kunne tillade mig at anføre, for at gjøre den Virkning, at jeg skulde finde mig foranlediget til en nærmere Discussion. Der er dog en almindelig Bemærkning, som jeg ved samme Leilighed vil tillade mig at fremføre, nemlig angaaende det Forhold, hvori Ministerierne antages at have stillet sig til Statsrevisionen.